

[Finansministeren.]

Herning, hvor jeg holdt et ganske sagligt økonomisk foredrag om disse ting — bag- efter helt usagligt blevet angrebet, f. eks. når man prøver på at fortælle mig, at jeg ikke ved, hvad afskrivningsregler er, at det ved ministeren ikke — noget af det har vi også hørt her i dag. Afskrivningsregler er nødvendige, og de er vigtige; dem skal der være adgang til, og det kan jeg altså så sige her for hundrede gang. Men jeg vil gerne bede om, at man ikke fra anden side, heller ikke fra erhvervslivets side, fortsætter med denne usaglige debat omkring afskrivningsreglerne.

Endelig må vi jo ikke glemme, når vi drøfter skatter, at den lempelse, den ene får, må den anden betale, og vi er altså modstandere af, at nogle skal være med til at betale, for at andre kan få nogle særlige gevinster. Men vi er altså ikke modstandere af, at der er gode afskrivningsregler.

Med hensyn til udvalget skal jeg sige, at det kan være rigtigt, og det er vel rigtigt, at normalt skulle man have afventet dette udvalgs færdiggørelse af arbejdet, inden man kom med forslag. Det har jeg altså ikke ment jeg kunne. Det er et udvalg, der i høj grad består af erhvervsrepræsentanter; det er det gamle udvalg fra 1957, et meget, meget stort udvalg, hvor alle erhvervene er repræsenteret. Hvis det nu drejede sig om at lave nogle nye afskrivningsregler, der gik i retning af en forbedring, så er jeg sikker på, at arbejdet i udvalget var gået temmelig hurtigt. Men da det nu drejer sig om en begrænsning af afskrivningsmulighederne, så går det altså ikke så forfærdelig hurtigt. Jeg har derfor ment, at det var rigtigt, at regeringen kom med disse lovforslag.

Haunstrup Clemmensen: Ganske kort skal jeg blot sige, at jeg forstod finansministerens sidste bemærkninger således, at der i virkeligheden i dem var en bebrejdelse mod det pågældende udvalg — der, så vidt jeg forstår, oven i købet har en embedsmand som formand — for i denne situation ikke at arbejde tilstrækkelig hurtigt, hvorimod man i andre situationer ville arbejde mere hurtigt. Det forekommer mig at være lidt af en påstand, og jeg vil gerne spørge ministeren, om der er grunde for en sådan påstand, og om ministeren har følt sig foranlediget til at

henstille til udvalget at fremme arbejdet, uden at sådanne henstillinger er fulgt.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg har ikke bedt udvalget om at fremme arbejdet, men jeg følger dette udvalgs arbejde meget nøje. Der er naturligvis også i dette udvalg kommet en del materiale, som kan gå til folketingsudvalget; men det er min vurdering, at der ikke har været mulighed for at komme frem med noget så hurtigt, som vi ønskede det, og vi mener ikke, at de lovforslag, der er fremsat, giver så gennemgribende ændringer af afskrivningsreglerne, at man med rimelighed kan indvende noget imod, at forslagene kommer med i en samlet drøftelse af en skattereform. Det er vort synspunkt, selv om andre måske ikke mener, at disse afskrivningsregler skal med i en samlet skattereform; derfor skal de måske i et særligt udvalg. Vi mener altså, at de hører hjemme sammen med drøftelsen af skattereformen, og derfor har vi ment det rigtigt at fremkomme med forslagene nu.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Jeg går ud fra, at finansministeren vil bede udvalget om at skynde sig mest muligt.

Men finansministeren fremsatte en betragtning, der kalder mig herop. Finansministeren siger, at det må jo ikke være sådan, at de rige bliver rigere og rigere og de fattige bliver fattigere og fattigere. Det er jo heller ikke det, der er tale om; det, der er tale om, er — og det ser vi på med den allerstørste sympati — at når der bliver et højere velstandsniveau i erhvervslivet, bliver det muligt for fagforeningerne og de andre organisationer at presse højere lønninger ud af erhvervslivet, og det, der kommer ind ved en ekspansiv politik på afskrivningsreglernes område, vil gavne lønmodtagerne meget mere end det lidt, de kommer til at betale mere i skat som følge af, at erhvervslivet i en overgangsperiode i kraft af afskrivningsreglerne ikke kommer til at betale så meget i skat.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg må oplyse hr. Niels Westerby om, at jeg ikke sagde, at de fattige blev fattigere — jeg sagde, at de rige blev rigere, og så tilføjede jeg vistnok: uden at de fattige blev